

Motstånd och följsamhet i symbios

Liva Isakson Lundin ställer ut på Ahlbergshallen

Latex. Bomullsrep. Naturgummi. Material som i sig själva inte väcker några större känslor, men när de sätts samman, eller som här används som ett slags bindemedel, blir det intressant på allvar. Tyngd. Spänning. Elasticitet. Hur långt kan man spänna utan att det brister? Hur mycket kraft behövs för att hålla något på plats? Liva Isakson Lundins konst är ett utforskande av materialens inneboende möjligheter och gränser. Hennes sätt att låta olika material eller objekt mötas på ett sätt där de är helt beroende av varandra, skapar kraftfält som vibrerar av både styrka och skörhet. Det skulle kunna uppstå en hotfull situation om något av elementen ger vika och kanske är det denna osäkerhet som får konstverken att bli så fysiskt närvarande.

Utställningen "Svikt" består av två platsspecifika installationer och teckningar. I första rummet visas teckningarna. Det är bilder utförda i bland annat oljepastell och torrpastell som fungerar som en förlängning till installationerna. De föreställer enkla former som förhåller sig till varandra. Med sin luftiga transparens skapar de ett välbehövligt andrum mellan installationerna i de andra rummen.

Svikt – Rum 1 bygger på en serie installationer med latex och rep som Isakson Lundin arbetat med sedan 2016. Rummets väggar har målats med latex och på flera ställen är rep fästade i latexet så att väggen liksom dras ut. Latexet med sin töjbarhet skapar en för stunden osynlig men pågående rörelse, framåt eller bakåt beroende på hur man ser på det. Motstånd och följsamhet i symbios.

Installationen *Svikt – Rum 2* utgörs av två lösa väggdelar som hålls samman med gummiband som löper genom de synliga takbjälkarna. Den ena väggen hålls stående med hjälp av den liggande delen. På så sätt uppstår en beroendeställning mellan dem. Skulle den liggande väggen tas bort skulle verket förlora sin balans och kanske falla samman.

Det är omöjligt att inte nämna Eva Hesse i det här sammanhanget. Isakson Lundin refererar själv till henne när hon berättar hur hon började intressera sig för latex som medium. Hesse som var en New York-baserad konstnär under 1960-talet experimenterade i latex, gummi, plast och glasfiber. Det finns tydliga kopplingar mellan de två konstnärerna, inte bara i materialen utan också intresset för olika kroppars relationer till varandra, men Isakson Lundin har större fokus på vad som sker mellan kropparna, om samspelet eller maktbalansen som uppstår mellan dem.

En ny tindrande stjärna har tänts på konsthimlen och jag ser fram emot att följa Liva Isakson Lundin i hennes fortsatta arbeten.

Text och foto: Maria Ahlström

Volym 2018-04-12